

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Kap. 1, 10—12. Om denne Frelse have Profeter graanfjet og ranfaget, de, som profeterede om den Naade, der skulde blive eder til Del, idet de graanfjede over, hvilken eller hvordan en Tid, Kristi Mand, som var i dem, henviste til, naar den forud vidne om Kristi Videlse og den derpaa følgende Herlighed. Og det blev dem aabenbaret, at det ikke var dem selv men eder, de tjente med disse Ting, som nu ere blivne eder kundgjorte ved dem, der have forkyndt eder Evangeliet i den Helligaand, som blev sendt fra Himmelen, hvilke Ting Engle begære at sive ind i.

Profeters og Engles Forhold til Frelsen.

„Om denne Frelse have Profeter graanfjet og ranfaget,“ fortsætter Apostelen her. Det er den Frelse, han nyli har omtalt, den, der begynder med „Udvælgelsen efter Gud Faders Forudviden“ og ved „Mandens Helligelse“, ved Gensjælfelse til en herlig Art, og ender, som vi betragtede sidst.

Om denne Frelse have Profeter graanfjet og ranfaget. Her siges ikke Profeterne, men Apostelen tillægger: „de, som profeterede om den Naade, der skulde blive eder til Del“, og han siger videre: „idet de graanfjede over, hvilken eller hvordan en Tid Kristi Mand, som var i dem, henviste til, naar den forud vidne om Kristi Videlse og den derpaa følgende Herlighed.“

Det synes, som Vægten ligger paa hvilken og hvordan en Tid. Det ligger derpaa nær at spørge: Har det været disse Profeter mere om Tiden og dens Beskaffenhed at gøre end om Profetierens Indhold?

Vi er ikke i Stand til at svare paa dette Spørgsmaal, men vil minde om, at naar der gaves en Profet forud at sive den kommende Frelser, som han er malet f. Eks. i Es. 53. Kap. — under saadanne Videlser med derpaa følgende Herlighed (eller i Pf. 22) — saa maatte det ligge fristende nær for ham at spørge: Naar skal dog en saadan Tid oprinde? og hvordan skal den være beskaffen for at tilføje den kommende Messias sig Videlse?

Og der findes et Sideskifte, vi vil minde om. I Begyndelsen af Mt. Ev. 24. Kap. berettes, at Jesus viser sine Disciple Helligdommens Bygninger i Jerusalem og siger til dem, at det altsammen skal nedbrydes. Saa spørger Disciple hans: „Sig os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnene for din Tilkommeelse og Verdens Ende?“

Vi behøver ikke at undres over saadan Spørgen, thi det ligger Guds Børn i vor Tid lige saa nær at spørge om Tid og Tegn eller Tidens Beskaffenhed, naar vi staar over for store Katastrofer eller Gødselser.

Men det er værd at lægge Mærke til, at Disciple ikke fik svar paa deres Spørgsmaal, men Jesus sagde derimod til dem: „Ser til, at ingen forløber eder!“ o. s. v. Hans Ord for, at det, han havde sagt, skulde ske, det skulde være dem nok.

Ligesaa med de Profeter, Peter her skriver om. De fik ikke med al deres ærlige Graanfjetning Rede paa „hvilken og hvordan en Tid“, Guds Mand i dem henviste til. Indholdet af Profetien, der var dem givet, den Naade, der skulde blive eder til Del“ (den, Apostelen skrev til), skulde være dem nok.

Og videre blev det dem aabenbaret, at det ikke var dem selv, men en kommende Slægt, de tjente med disse Ting.

Dermed er dog ikke sagt, at Profeterne ingen Betydning havde for Profeterne selv og de troende i Israel paa deres Tid. Det var kun Spaadommes Opfyldelses Tid, Gud ikke lod dem sive ind i paa Forhaand.

Dette Sted kaster en Del Lys over den gamle Pagts Profeti. Her staar: „Kristi Mand, som var i dem, viste hen til, naar den forud vidne om Kristi Videlse og den derpaa følgende Herlighed.“

Disse Ord peger paa baade Kristi Aabenbaring forud for hans

Sødskaatagelse, ligesaa Mandens Aabenbaring forud for Kristus, og at Manden og ogsaa for „Tidens Gylde“ udgaar saa vel fra Sønnen som fra Faderen. Men det, vi her særlig vil rette Opmærksomheden paa, det er, at Profeterne ikke talede af sig selv, hvad der siges udtrykkeligt 2. Pt. 1, 21: „Mdrig er nogen Profeti bleven fremført ved et Menneskes Vilje; men drevne af den Helligaand talte hellige Guds Mænd.“

Og ud over det, som Gud Mand gav dem at sive og forkynde, naaede Profeterne ikke med al deres Graanfjetning og Randfagen. Den menneskelige Indskrænkning var selv de største Profeter ikke hævet over.

Beslignelsen for Profeterne selv og deres Samtid laa ikke i at se Fremtiden afsløret — det kunde de vel ikke engang have taalt — men i at tro fast paa det, der var dem aabenbaret. Ligesaa til enhver anden Tid, vor Tid indbefattet. Beslignelsen ligger ikke i at kunne sive ind i Fremtiden, men i at hvile trygt paa Guds Forjættelser og Tilfagn.

Peter skriver videre: „... disse Ting, som nu ere blivne eder kundgjorte ved dem, som have forkyndt eder Evangeliet i den Helligaand, som blev sendt fra Himmelen.“

Det er rimeligvis Paulus og hans Medarbejdere, Peter her tænker paa; thi det er hævet over al Tvivl, at de havde forkyndt Evangeliet for de udvalgte derinde i de lilleasiatiske Provinser, som Peter skriver til. Det udelukker ikke absolut, at Peter ogsaa selv kan have forkyndt Evangeliet for en Del af dem. Men det gør det lidet sandsynligt.

Naar han tilføjer: „i den Helligaand, som blev sendt fra Himmelen“, saa viser det en nøje Forbindelse mellem Profeterne og Apostlenes Gerning: begge er Mandens Bærk, om vi end ikke fatter Forholdet mellem Mandens Bærk for han „blev sendt fra Himmelen“ og efter.

Vort Afslut flutter med Ordene: „... hvilke Ting Engle begære at sive ind i.“ Det fremgaar klart af disse Ord, at der i Guds Frelsesplaner er Mysterier, som selv Guds Engle ikke gennemskuer.

Jesus siger jo ogsaa selv: „Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i Himmelen.“ (Mt. 13, 32). Dog, „disse Ting“, som Peter siger, at Engle begære at sive ind i, peger ikke paa Herrens Genkomst, næppe heller paa det, som Profeter graanfjede over, „hvilken eller hvordan en Tid“, men derimod paa den Frelsens Hemmelighed, som ved Evangeliet er forkyndt for dem, som Apostelen skriver til.

Sandheden er sikkert den: Hvor helligt interesserede Profeter og Apostle end var for at gennemskue Guds Frelsesplaner, saa var de kun Guds Tjenere; lignende Englene — de er „tjenende Mænd“. Og det gælder sikkert baade Profeter, Apostle, Engle og os alle, at vor Vifte ikke bestaar i at være Gehejmeraadere, men i at være Guds fæle Børn og Arvinger og i at tjene i hans Frelsesplan.

„Mor Nybo.“

(Af S. M. Hansen, Staplehurst, Neb.)

Apostelen Peter omtaler i sit første Brev „de hellige Kvinder, som haabede paa Gud“. I Nov. 1917 døde i Boston, Mass., en Kvinde, der hørte med til den Slægt, Apostelen taler om, nemlig Mrs. C. Nybo, til daglig kaldt „Mor Nybo“ paa Grund af hendes kærlige og moderske Færd. Jeg blev sendt med afsøde og hendes Mand under et Besøg i Boston 1899 og har staet i Venstabsforhold til dem siden. Tillad at sive nogle Ord til „Mor Nybos“ Minde.

Mrs. C. Nybo var født i Odense den 27. Juli 1863. Hendes Figenavn var Anna Rasmussen.

Anna var religiøs anlagt fra sin tidlige Barndom; der var Hunger og Sigen hos hende efter de aandelige Ting. I Stolen havde hun en troende Ræderinde, hvis Religionsundervisning især slog Rod i den modtagelige Barnejsel.

I 1878 kom Sønderjyden Hans Chr. Poulsen Beck til Odense som

Soldat. Som nittenaarig Yngling var han bleven „greben af Kristus“, og talefærdig og frimodig i sin Fremtræden begyndte han at aflægge Vidnesbyrd i Forfamlingerne. Da han kom til Odense, fik han snart Anledning til at holde Møder, idet adskillige troende Mennesker der i Byen indbød til Forfamling og bad den unge Rekrut om at føre Ordet ved samme.

Saaledes holdt Soldaten — den senere saa bekendte Indremissionær Hans Chr. Beck — Møder hos en troende Familie Mads Madsen i Slotsgade. Tilstede var blandt andre en lille 14aarig Pige. Stille havde hun listet sig op ad Trappen og ubemærket taget Plads nær ved Udgangsdøren. Ordet blev talt, og det var den beklædte Frukt, at nævnte Pige barn modtog Evangeliet og lukkede sit Hjerte op for Frelseren. Pigen var Anna, den senere Mrs. C. Nybo. — Under Mødet havde en tilstedeværende Kvinde, Marie Sørensen, siden Bestyrerinde paa „Bethesda“, København, lagt Mærke til den lille Pige ved Udgangsdøren; hun kom hen til hende, lagde sine Arme om Barnets Hals og talte kærligt og opmuntrende til hende; og fra samme Øjeblik knyttedes der et Kærlighedsbaand mellem disse to, som holdt gennem de mange og lange Aar lige til det sidste.

Det er mig fortalt, at dette Møde, som her er omtalt, var det første, S. Chr. Beck holdt i Odense. Om dette er Tilfældet, saa er Anna nok Føretegn af hans Virksomhed i Nyens Hovedstad.

Men Anna fik sin Plads iblandt de hellige fra den samme Stund; de blev hendes Brødre og Søstre. Hun sad ved Mødet i Mads Madsens Hus nederst der ved Døren, egentlig betegnende nok for hende; thi hun satte sig beftændig nederst og hynede, hun var den ringeste iblandt dem; men derfor fik hun ogsaa deres udelte Kærlighed. Og saadanne Mennesker, som klagede over, at de ikke fandt Kærligheden i Guds Børns Samfund, havde hun dettet Svar paa rede Hand til: „Elsk min selv, saa skal du nok blive elsket.“

Allerede i 15 Aars Alderen fik Anna Lyst til at virke i Herrens Gerning, især vilde hun gerne undervise og velsede Børn. Hun begyndte som saadan i Dronningens Skole i Odense og senere i et Skole, som blev knyttet til Missionshuset „Bethania“ i samme By; her arbejdede hun sammen med en Diakonisse.

I 1884 blev Anna forlovet med Chr. Nybo, der var i Odense for at aftjene sin Værnepligt — senere blev han ansat ved Byens Postvæsen. De havde begge deres Gang i Bethania.

Den 11. Maj 1889 blev de viet af den gamle Pastor Stenbuck i St. Hans Kirke i Odense. I Foraaret 1892 udbaadrede de til de For. Stater; de landede i Boston, hvor de nedsatte sig og har boet siden. Deres ældste Søn Johannes er gift og bor i Chicago, og den yngste Søn Lage er gift og bor i Boston. De har desuden haft tre smaa Piger, som alle døde, før de blev Aar gamle.

Mrs. Nybo var en sm og kærlig Moder, hvem det var om at gøre at vise sine Børn „den rette og gode Vej“. En Kvinde, der har opholdt sig en Tid i Nybos Hjem, har meddelt mig, at før Drengene blev sendt til Skole om Morgen, holdt Moderen Andagt med dem og lærte dem at sive den apostoliske Krosbefendelse.

Familien Nybos ældste Søn blev sendt til Danmark til Konfirmationsforberedelse og Konfirmation hos Provst John Hansen. Forældrene er bleve lafede for dette Strid, idet man har sagt, at det maatte bedrøve deres egen Præst og være spækkende for Menigheden.

Naa, jeg skal ikke sælde Dem i den Sag. Men var det en Fjellagelse, saa tror jeg, at vi maa sive om dem, lige som der er skrevet om en bekendt dansk Præst: „Selv i hans Fjellagelse man kurses mod Guds Rige“. Kursen med Drengens Konfirmation var ret; thi den tog sig paa dansk lutherisk Kristendom, selv om man sejlede en Omvej. Og hvor mange danske Forældre mon der er i de For. Stater, der har ofret det samme

for deres Børn som Nybos for deres Søn!

Familien Nybos Hjem stod altid aabent; de var enige om at være gæstfri baade mod kendte og ukendte, der kom til dem i den store By. Og Mr. Nybo har selv betroet mig, at det i den Henseende var Mrs. Nybo, der maatte trække det tungeste Læs; hun maatte give baade Kræfter og Midler for at holde Huset aabent for de mange Gæster, og det kunde undertiden knibe haardt nok med at sive baade til at sive til, da hun ikke var fornyet saa rigelig med nogen af Delene. Mrs. Nybo maatte egentligt erfare, hvad det især i en stor By er at være Præstefone, skønt hun ikke var gift med en Præst.

De syv første Aar, Nybos boede i Boston, tilhørte de den danske Kirkes Menighed der Steds; men det var „siv magre Aar“ for dem begge, der var komme fra et rigt Samfundsliv mellem de troende i Odense; Samfundslivet mellem de hellige blev ikke fremelsket eller plejet i Menigheden i Boston.

Efter mange Brydninger og tilfælle efter Tilfældelse af deres mangeaarige Ven og Raadgiver Indremissionær Hans Chr. Beck i Odense traadte de med flere ud af den gamle Menighed og dannede d. 18. Okt. 1899 Betania danske ev. luth. Menighed i Boston og ansøgte med det samme om Optagelse i den for. Kirke. Det var kun en lille Hof Mennesker, som konstituerede Betania Menighed, og det kostede Tro, Ven, Mod og Opoffrelse at tage dette Strid. Mrs. Nybo var ogsaa med; hun bar maatte en større Part af Byrden, end nogen Sunde kan blive maalt eller vejet paa denne Jord.

Menigheden var grundlagt; nu skulde der købes Væggegrund og bygges Kirke. Det gjaldt om et Krafttag og store Udgifter, og ingen af Medlemmerne var velstaaende, langt mindre rige.

Ved en vis Lejlighed skulde en større Sum udbetales under Kirkebygningens arbejde, og Kassen var tom. De holdt Styrelsesmøde. Mrs. Nybo var hjemme og bad til Gud om Hjælp. Der var syv Medlemmer til Stede og inden Mødet sluttede havde de samlet 1000 Dollars til nævnte Øjemed.

Tiden gif. Mrs. Nybos Helse blev svagt i længere Tid. Juledag 1916 var hun i sin fære Betania Kirke. Om Aftenen blev hun syg og maatte søge Sengen. Lægen erklærede, at hun led af Kræft og at Operation var nødvendig. Hun kom paa Hospitalet og blev opereret; men Sygdommen var for langt fremskreden til, at det kunde hjælpe.

Efter Lægens Raad havde ingen fortalt Mrs. Nybo, hvad Sygdom hun led af. Da man dog ikke længere vilde skjule det for hende, maatte Menighedens Præst, Past. L. S. Kjar meddele hende det. Hun svarede: „Det funde I godt have fortalt mig; thi jeg har nok selv anet det.“

Senere var hun paa et andet Hospital; men da hun fik at vide, at hendes Sygdom ikke lod sig helbrede, ønskede hun at komme hjem og dø blandt sine fære; og hun blev flyttet til sit Hjem.

Det gif nedad med Kræfterne; Smerterne var ofte meget haarde. Og det blev saa alvorligt, fordi den syge tit blev anfægtet; hun savnede Svilen med Guds Fred; den Onde traengte ind paa hende med Tvivlens Pile. Men hun kæmpede i alvorlig Bøn baade for sig selv og andre. Om Natten kunde hun ligge vaagen længe, og da bad hun for Menighedens Medlemmer og andre som og for sig selv. Hun anmodede en Nat sin Mand om at sive for hende: „Alyfke og flage“; dog tæst maatte han sive: „O, Jesus, dit Navn er i Røden.“

Fjer viste det sig ved dette Dødslele, hvad Betydning de helliges Samfund har. Den syge kunde blive saa sjælelad, naar nogen af de troende besøgte hende, og de kom troligt; og naar saa Anfægtelserne traengte ind paa hende, da blev de hellige med deres Sang, deres Vidnesbyrd, Bøn og Rærd og Gørde om hende og en Kraft i Rødens Tid og i Dødens Strid.

En har skrevet til mig desangaaende: „Mrs. Nybos sidste Dage

Herrens Gerninger.

Ti kristelige Fortællinger

samlet af Pastor L. Jensen.

Indhold: 1. Død og Liv. 2. Madam Anderdens Hjelper. 3. Gud er trofast. 4. Reven som en Brand ud af Ilden. 5. Kan du taale Kirkeluft? 6. Et Besøg blandt Nøvere. 7. Rom Svile dagen i Nu. 8. Jeg vil fortælle alle dine underfulde Gerninger. 9. Den selvretfærdige. 10. Hvorfor hun blev Sygeplejerste. Egner sig fortrinlig til Oplesning ved Sammenkomster i kristelige Hjem, saavel som ved Kvindemøder og lignende Lejligheder.

133 Sider. Solidt Skriftingsbind.

Pris 50 Cents.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Missionslæsning.

To udmærkede Bøger til nedsat Pris.

Tungt ruger Mulm. Birkelighedsbilleder fra Indien. Af Amy Wilson-Garmichael. Forord af Missionær Wittmann. 317 Sider. Originalpris \$1.60. Nu \$1.20.

Morgenstjerner. Folgebog til ovenstaaende. Samme Forfatter. Forord af Agathe Berg. 326 Sider. For \$1.60. Nu \$1.20. Begge Bøger er forsynet med mange Hjelpeillustrationer.

R.B. — Naar begge Bøger bestilles samtidigt, faas de — saalænge nærværende Forlyning varer — for \$2.25.

Disse Bøger er indbundne i solidt Skriftingsbind.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

For Liberty and Right.

THE SONG OF THE U. S. ARMY.

By Carl Neumann.

Ovenstaaende betegner intet mere eller mindre end en aldeles glimrende Oversættelse af den bekendte danske Krigssang „Den Gang jeg drog af Sted“ læmpet efter amerikanske Forhold.

Tæt henimod 20,000 Eksemplarer af Sangen er allerede solgt, og den vil utvivlsomt blive solgt i Hundretusindvis. For alle Danske i Amerika maa den have ganske særegen Interesse.

Pris — med Musik — 10 Cts. per Eks.

Partipris opgives paa Forlangende.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Blair, Nebr.

lignede egentligt et Uvejr; men efter Stormens Dagens Timer gled, tilnede Solen brød frem for at gaa ned bag gyldne Bolde.“

Den sidste Nat, hun levede, gif hendes Mand hen til hendes Reje og spurgte, om hun kendte ham; men der kom intet Svar. Han siger igen: „Mama, nu skal du snart hjem til Jesus“. Da aabnede den døende Sjæle og et dejligt forklaret Eker bredte sig over hendes Ansigt. Om Aftenen d. 8. November drog hun sit sidste Suf.

D. 11. November blev Støbet stædt til Hvile under megen Deltagelse. Pastor L. S. Kjar talte om at fare herfra i Fred og Pastor M. C. Naber over Ordet: „Min Ven er hvid og rød“.

Paa den sene Efteraarsdag jensees Støvet ned i Graven paa den Kirkegaard, hvor hendes tre smaa Døtre før er stædt til Hvile.

Dermed er „Mor Nybos“ Saga til Ende her paa Jorden. Men det er vort Haab, at hun lever hos den Frelser, som hun elskede og tjente saa trofast. Der mødes vi igen!

„THE NATIONAL LUTHERAN COMMISSION FOR SOLDIERS' AND SAILORS' WELFARE.“

„THE LUTHERAN BROTHERHOOD OF AMERICA“ og „Den forenede dansk ev. luth. Kirke“'s Stilling til disse.

I. „The National Lutheran Commission For Soldiers' and Sailors' Welfare“ er omtalt i „Danskeren“ for 7. Nov. f. Aar. Af nævnte Omtale skal vi her fremsætte kun saa meget, som maatte være nødvendigt til Forstaelse.

Denne Organisation blev stiftet 19. Okt. 1917 i New York City af Repræsentanter fra 6 lutherske Kirkesamfund. Pastor J. J. Kildsig var til Stede som Repræsentant for vort Samfund. Efter nogen Forhandling, i hvilken Sagens Storhed og Vanske-

ghed erkendtes, men dog skønt nedes overvindelig ved forenede Bestræbelser, vedtoges følgende som angiver Organisationsens Formaal og Arbejdsmaade.

1. The resolution to form a permanent organization was unanimously carried.

2. For the purpose of discussing the nature of the organization it was decided that the temporary officers be continued. After a thorough discussion the following resolution was unanimously adopted:

3. Resolved: That we effect an organization of the Lutheran Church in America for war work. This organization shall be as compact as possible for effective operation; its centralized effectiveness shall be determined, as circumstances make possible, by an executive committee to be elected when this organization has been perfected.

4. NAME: The National Lutheran Commission for Soldiers' and Sailors' welfare.

5. FUNCTIONS: The function of this commission shall be:

a) To promote by every means the spiritual welfare of our soldiers and sailors.

b) To coordinate the work of Lutheran organizations already active in this behalf.

c) To initiate new work whenever the need demands it.

d) To collect and disburse funds for the prosecution of this work.

e) To secure proper candidates for appointment to chaplaincies in the army and navy of the U. S.

6. REPRESENTATION: Resolved. The representation of the participating general bodies shall be such as they themselves shall determine — (but not exceeding five); each body shall be entitled to one vote in the commission.